După eficientul turneu din Irlanda și Anglia și răsunătorul succes asupra echipei Franței

RUGBYUL ROMÂNESC SE AFLĂ ACUM LA ÎNĂLȚIME, POZIȚIE CARE NECESITĂ, TOTUȘI, CONSOLIDARE ȘI DEZVOLTARE!

CLUBURILE TREBUIE SĂ PARTICIPE ACTIV LA FORMAREA ȘI PREGĂTIREA TEMEINICĂ A VIITORILOR INTERNAȚIONALI

Numărul foarte redus de 21 de antrenori care își dedică întreaga activitate rugbyului, pentru 197 de secții și 13 400 de legitimați, este cu totul nesatisfăcător

Oricît ar părea de ciudat, *valoarea exprimată la nivel internațional de rugbyștii noștri este puțin generată de munca de instruire din cluburi* (decît cu puține excepții: Steaua, Dinamo, Farul, Știința Petroșani, R.C. Grivița Roșie) *și rămîne, în principal, de ani de zile, apanajul strădaniilor colectivului antrenorilor lotului reprezentativ.* Nu este deci de mirare că doar cluburile sus amintite în care procesului de antrenament i se asigură un conținut corespunzător cerințelor, cu grijă pentru un echilibru între volum și intensitate, alimentează lotul cu titulari.

În rest, preocupări inegale pentru pregătirea (uneori pornind chiar de la selecție!), fapt care se reflectă în înseși prestațiile echipelor: cînd evoluează acasă, ele fac, cît de cît, față, în schimb în deplasare sînt aproape de nerecunoscut, ele înregistrînd eșecuri de dimensiuni incredibile!

Iată, cazul recent al *Științei Baia Mare.* După victoria obținută, pe teren propriu, în fața lui *Dinamo* (succes care a propulsat-o pe locul 2 în clasament), „15-le" băimărean a cedat categoric în fața Stelei, la București, demonstrînd o pregătire cu totul sumară, sub cerințele acestui meci. Sigur, ar fi fost foarte frumos ca, după Universitatea Timișoara și Farul, o altă echipă din țară să ajungă campioană...

Pentru a pune punctul pe *i* trebuie să semnalăm faptul că *principala carență care determină o pregătire de suprafață a echipelor este legată de modul cum sînt încadrați antrenorii, mulți dintre ei avînd statut mult prea labil: fiind plătiți cu ora, ei nu își asumă o răspundere fermă față de pregătirea complexă a echipelor încredințate, nu se îngrijesc de selectarea unor copii și de formarea unor juniori, nu sînt preocupați să aducă în prim-plan jucători susceptibili să ajungă în lotul reprezentativ.* Acest neajuns se face simțit chiar în rîndul unor formații divizionare „A" — *Știința Baia Mare, Rapid, R.C. Sportul studențesc, Universitatea Timișoara, C.S.M. Sibiu și Politehnica Iași.* (Ca să nu mai amintim de echipele din eșalonul secund sau de cele din rețeaua cluburilor sportive școlare în care antrenorii sînt retribuiți mai mult simbolic).

Acest aspect se corelează cu altul, la fel de important: *lipsiți de răspundere, antrenorii care sînt legați doar pe... jumătate de destinele unor echipe nu acordă atenția cuvenită nici propriei lor pregătiri de tehnicieni. Cum s-ar putea explica altfel faptul că la lectoratele organizate, lunar, în Capitală, de către federație, absențele depășesc 75 la sută?* Or, lectoratele au fost inițiate tocmai în ideea de a prezenta noutăți antrenorilor, de a se realiza o și mai mare unitate de vederi și de a face cunoscute o serie de realități din lumea rugbyului internațional. (La ultimul lectorat de acest fel, au absentat antrenorii de la Rapid, R.C. Sportul studențesc și de la cluburile sportive școlare, adică cei care fac parte din categoria susamintită...).

Pentru a asigura un conținut cît mai bogat muncii de instruire a echipelor noastre de rugby, în pas cu actualele cerințe și mai ales cu implicațiile create de angajarea tot mai spectaculoasă a rugbyului românesc în arena internațională, ne trebuie antrenori organic legați de secțiile din cluburi, tehnicieni care să se dedice efectiv, integral, acestei activități de mare importanță și răspundere. Altfel, progresul calitativ al rugbyului nostru se va realiza mult prea lent.

Tiberiu STAMA

Echipa României a lăsat foarte bună impresie la Dublin (13—13 cu Irlanda). Iată-l pe Borș ridicîndu-se după o grămadă și inițiind împreună cu Paraschiv *un atac surprinzător*; Robbie și Slattery *sînt depășiți... Cît de spectaculos este rugbyul!*

NOU AVÎNT, NOI SUCCESE!

Marele meci cîștigat de rugbyștii noștri cu echipa Franței stăruie în memoria tuturor acelora care îndrăgesc victoriile sportului românesc. Nu numai noi ne amintim de splendida zi de toamnă de la 23 noiembrie, de pe stadionul Giulești, dar și comentatorii francezi pe care i-am văzut niciodată atît de întristați. Încă zilele trecute, ziarele „l'Equipe" din Paris și „Midi Olympique" din Toulouse discutau rugbyul francez după „Cea mai netă victorie românească din toate timpurile", așa cum au titrat comentariile. Printre accente de supărare, uneori ignorînd obiectivitatea, ziariștii francezi au arătat că la București „S-a primit o mare lecție de rugby predată cu eficacitate și simplicitate și, natural, încoronată de succes", adăugînd că „Românii sînt mîndri de această victorie". Într-adevăr, sîntem mîndri, cu toții, fiindcă rugbyul a crescut sub ochii noștri, ne-a arătat că continuă devotare a sportului românesc, animat de o mare pasiune și ambiție a unor oameni, foști jucători pentru care rugbyul se identifică cu pasiunea vieții lor.

În Anglia, în Franța, prima minge pe care o cunosc copiii este mingea ovală, de rugby, nu cea rotundă de fotbal. În Franța sînt 1500 de cluburi de rugby și 150 000 de jucători legitimați, cu o treime mai mult decît în fotbal, iar ziarul săptămînal de rugby, exclusiv, „Midi Olympique" se vinde în aproape 200 000 de exemplare. În Anglia vii, așa cum vedem mereu la televizor, între 50 000 și 70 000 de spectatori la orice joc internațional, iar numărul terenurilor cu barele de rugby este mai numeros decît acela al terenurilor cu barele de fotbal. Totuși, băieții noștri au reușit să urce pe înălțimi în concernul european și mondial, făcînd o breșă importantă în conservatorismul rugbyului englez și o surpriză de proporții rugbyului francez.

Fortificarea rugbyului nostru a început, în fapt, de la primele întîlniri cu echipa Franței, în 1957, îndeosebi după prima victorie în aceste tradiționale meciuri, în 1960. **Dacă în 1960 rugbyul nostru dispunea de 1 000 de jucători și cîteva echipe, majoritatea în București, acum sînt legitimați 13 400 de jucători în 197 de echipe de rugby pe tot cuprinsul țării, angajate în competiții republicane de seniori, un campionat național de juniori, plus divizia școlară profesională a Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, 48 de echipe în 5 serii.** Este mult, este puțin? Cifrele comparative ale rugbyului nostru, cu ale „marilor puteri" arată „puțin" dar sportivii noștri, cu talentul și dăruirea lor, au reușit mereu să sfarme barierele ce păreau insurmontabile.

Proliferarea rugbyului în țara noastră în ultimii 20 de ani stă la baza marilor succese obținute de echipa României. Lotul reprezentativ a devenit, așa cum s-a mai scris „un club al echipei naționale" și a ajuns pe înălțimile rugbyului mondial. Întotdeauna, o asemenea mare reușită produce o reacție din partea celor care îi derangează un nou partener valoros. Prin urmare, este de așteptat, în anul viitor, o replică franceză și britanică importantă, iar echipa Noii Zeelande care va juca în 1981 la București este, de asemenea, pusă în gardă de scorul 15—0 cu Franța. **Deci, poziția excelentă, pe care se află acum echipa de rugby a României trebuie consolidată și dezvoltată.** O anchetă destul de sumară ne arată că, pe lîngă împlinirile din ultimii ani, activitatea rugbystică are multe „găuri", la aproape toate capitolele. Deși numărul antrenorilor calificați este de 318, dintre aceștia numai 21 sînt retribuiți cu normă întreagă, pentru 197 de secții de rugby și 13 400 jucători legitimați. Restul antrenorilor sînt plătiți „cu ora" și, ca atare, aportul lor este periodic, insuficient. Lipsa antrenorilor cu normă întreagă pentru rugby determină și o insuficientă uneori chiar absentă preocupare din partea cluburilor pentru formarea de viitori internaționali. Astfel rugbyul este privat de o arie mai largă pentru marea performanță. De asemenea, numărul și calitatea terenurilor constituie probleme importante, în multe locuri echipele de rugby fiind trimise pe terenuri periferice, improprii pentru antrenament și joc. **Un sistem competițional mai stimulativ, fără disproporții de valoare și calitate, ar fi de asemenea necesar.**

Rugbyul ne-a oferit numeroase și mari satisfacții. **Dacă i-am aplaudat pe rugbyști, dacă i-am admirat și le-am mulțumit pentru marile lor succese, să găsim mijloace mai multe și mai consistente pentru consolidarea actualei poziții care ne flatează, să asigurăm** dezvoltarea continuă a acestui sport **pentru o nouă etapă de avînt a rugbyului românesc, pentru noi și mari succese.** Anul 1981 va fi un an de mari teste pentru reprezentativa României. Să-l pregătim din timp!

Aurel NEAGU

CÎTEVA CIFRE GRĂITOARE

Țara	Număr de jucători	Cluburi
Franța	150 000	1 500
U.R.S.S.	20 000	200
Italia	15 000	203
România	13 400	197
Spania	11 100	147
Polonia	3 000	30

● În acest tabel sînt referiri numai la echipele care fac parte din grupa A din cadrul campionatului european F.I.R.A.

● R.F. Germania, Olanda, Iugoslavia, alături de Maroc și Tunisia, joacă în grupa B.

● Belgia, Danemarca, Suedia, Elveția și Portugalia, în grupa C.

„Primăvara rugbyului românesc" — *așa am intitulat această fotografie reprezentînd doar o parte dintre cei peste 400 de mini-rugbyști care au participat în anul 1980 la o mare întrecere organizată de comisia de specialitate din București*

COPIII ÎNDRĂGESC TOT MAI MULT BALONUL OVAL

Un joc atît de spectaculos ca rugbyul nu putea să-i lase indiferenți pe copii. De fapt, dacă ne gîndim bine, însăși nașterea acestui sport se datorește imaginației unor elevi... Și copiii noștri, nu mulți, ce-i drept, s-au îndreptat bucuroși spre terenurile cu „H"-uri, încercînd să înțeleagă cît mai repede și cît mai mult. Au mers, spre pildă, la Stadionul tineretului, unde — printre alții — Mariana Lucescu (o fată care și-a închinat viața rugbyului!) a știut să-i facă să rămînă cîștigați definitiv pentru rugby. Au mers și la alte stadioane și echipe, dar lipsa unei activități competiționale organizate exclusiv pentru ei a determinat plecarea multora spre alte sporturi. Faptul nu i-a lăsat indiferenți pe tehnicienii rugbyului. Și am început să auzim de „Cupa Covurluiului", întrecere pentru copiii sportului cu balonul oval desfășurată într-o comună de la Dunăre. Apoi au început să se desfășoare jocurile și alte „cupe" organizate în Capitală și în tot mai multe locuri din țară. Pentru ca în urmă cu doi ani comisia municipală București — în care activează oameni de toate vîrstele dar mereu tineri: Constantin Cocor, Camil Morțun, Ion Danciu, Cornel Cristăchescu, Petre Vasile, Paul Soare, Victor Vardela *— să organizeze, pe lîngă întrecerile juniorilor II și III, campionate ale copiilor rugbyului, pe două categorii de vîrstă. Printre fruntașe: C.S.Ș. Steaua, R.C. Grivița Roșie, C.S.Ș. Triumf, C.S.Ș. Locomotiva, R.C. Sportul Studențesc, Olimpia. În acest an, în evidențele Comisiei figurează 600 de legitimați, selecția efectuîndu-se în mai bine de 100 de școli din Capitală. Iar rugbyul se joacă mai întîi în echipe de 8, apoi de 12, în cele din urmă, de 15, terenul și timpul de disputare a meciurilor fiind adaptate în consecință.*

Dacă... Bucureștiul e fruntea, aceasta nu înseamnă că în alte localități din țară cei mai mici rugbyști sînt cumva uitați. Ba chiar dimpotrivă, în ultima zi din noiembrie selecționata de copii a Constanței — pregătită de foștii internaționali Petre Ianusevici *și* Petre Motrescu *— a reușit să învingă reprezentativa Capitalei (antrenată de* Gheorghe Piștalu, Corneliu Bossenmayer *și* Nicolae Manolache*) cu 6—0! Și nu putem să nu amintim de frumoasa „Primăvară a rugbyului românesc", competiție organizată în acest an, la care au participat și echipe din Cîmpia Turzii, Tecuci, Oradea, Fîrțănești (iată și o comună), Iași, Galați.*

Iar toate acestea reprezintă adevărate victorii *pentru rugbyul nostru.*

Geo RAEȚCHI

Ion Constantin, *astăzi unul dintre cei mai buni transformeri din lume, a deprins primele taine ale rugbyului în 1968, la Clubul sportiv școlar București*

DESCHIZĂTORILOR DE DRUM — RESPECT ȘI PREȚUIRE!

Istoria de șapte decenii a rugbyului românesc (jocuri cu balonul oval este cel mai vechi sport de echipă de la noi) atestă tot mai pregnant marile sale valențe. Este suficient să amintim că la puțină vreme după introducere în țara noastră și formarea unor nuclee de pasionați, rugbyul românesc reușea să se facă cunoscut chiar și peste hotare, el fiind sportul care a intrat în posesia primei medalii olimpice românești. Evenimentul s-a petrecut la J.O. de la Paris, din anul 1924...

În pofida afinităților pe care tineretul nostru le-a dovedit față de rugby, acest sport nu s-a bucurat, pînă în anul Eliberării, de sprijin material. Principalul nucleu rugbystic, Bucureștiul, a fost practic singurul viabil în toată țara.

Realitățile atestă că pînă și lotul reprezentativ nu se bucura de atenția cuvenită. Unul din vechii noștri internaționali, **Gheorghe Fântâneanu** (acum la peste 70 de ani), un nelipsit al stadioanelor, indiferent cine joacă — copii, juniori sau seniori — ne împărtășea odată care era atmosfera din preajma unei plecări peste hotare: **„Totul avea un caracter incert, de la alcătuirea echipei și pînă la posibilitatea de a-ți procura biletul de tren. Recurgeam la modestele noastre economii, la ajutorul părinților sau al prietenilor. Și dacă, în fine, reușeam să strîngem suma necesară, călătoria se efectua întotdeauna cu vagoane de clasa a III-a, indiferent de lungimea rutei... O problemă la fel de dificilă era și aceea a procurării echipamentului. Îmi amintesc că, nu o dată, plecînd cu echipa mea de club, Sportul studențesc, într-un turneu în afara țării, atît eu cît și o parte dintre jucători am fost nevoiți să apelăm la alte cluburi pentru a ne completa tricourile și ghetele...".**

Azi, ce mare diferență față de trecut! Cît de mult a crescut rugbyul. Într-o dinamică grăitoare care reflectă grija permanentă față de sport a societății noastre socialiste.

Să ne bucurăm, așadar, pentru destinul rugbyului nostru.

Să ne amintim, totodată, și de înaintași, de cei care au transmis ștafeta rugbyului din generație în generație, foști rugbyști, ca, de pildă, **frații Iconomu, Nae Mărăscu, frații Sfetescu, Paul Vidrașcu, frații Ioan, frații Munteanu, frații Vraca, frații Tanoviceanu, Nelu Popa, Aurică Mărășescu, Puiu Argeșiu, Ion Buzoianu, frații Anastasiade, Mitică Ionescu, Ascanio Damian, Gică Pârcălăbescu, Nicolae Soculescu, frații George și Titi Ionescu, Vasile Mladin, Atanase Marinache, Viorel Moraru, René Chiriac, Radu Demian ș.a.**

Să ne amintim de marea lor pasiune pentru rugby, de **tot ce au făcut pentru acest sport. Iar pe cei în viață să-i înconjurăm cu respect și afecțiune. Pentru că uneori, „furați" de miza unor partide importante, ignorăm prezența în tribune a unor veterani ai rugbyului, ceea ce constituie mai mult decît un gest lipsit de delicatețe.**

NECESITATEA UNEI FORMULE DE CAMPIONAT APTĂ DE A ELIMINA DISPROPORȚIILE!

Acceptînd ideea că doar o competiție avînd caracter de continuitate — CAMPIONATUL — este singură în măsură să stabilească judicios o ierarhie a valorii echipelor, vom saluta faptul că la noi în țară această formă de întrecere este riguros respectată, ajungînd azi la frumoasa vîrstă de 64 de ani! (Prima întrecere organizată a rugbyștilor a avut loc în 1914). Astăzi disputa are loc în cadrul a trei categorii, stabilite pe criterii de valoare și vîrstă (A, B — tineret, juniori).

14 echipe în primul eșalon; 5 din **București** (Steaua, Dinamo, R.C. Grivița Roșie, R.C. Sportul studențesc, Rapid), 2 din Constanța (Farul și Constructorul), cîte una din **Timișoara, Baia Mare, Petroșani, Arad, Sibiu, Iași, Bîrlad.** Peste 40 în cel secund, repartizate în șase serii alcătuite pe zone geografice. Și alte mai bine de 40 în „divizia juniorilor". Iată prezentată schematic forța organizatorică a rugbyului românesc în momentul de față, unele cluburi fiind reprezentate la toate eșaloanele existente (R. C. Grivița Roșie, R. C. Sportul studențesc, Farul, „Poli" Iași, Rulmentul Bîrlad ș.a.).

Ce spun aceste cifre? Vom remarca din capul locului că divizia juniorilor (începem cu ea deoarece prefigurează perspectiva) este în creștere și sub raport numeric, **dar mai ales pe planul calității, principalelor „centre de putere rugbystică" ale țării, București și Constanța, alăturîndu-li-se, în ultimii doi-trei ani, altele, cum ar fi Iași și Cluj-Napoca, bine servite de antrenori cu mare dragoste de copii și juniori, a căror muncă începe să dea roade, multe elemente ridicate de la juniori fiind deja promovate în echipele divizionare și chiar în lotul național. Dacă în ceea ce privește** aspectul strict cifric se pot spune aceleași lucruri bune și despre Divizia „B", trecînd la aprecieri cu privire la nivelul în care se prezintă majoritatea echipelor „de B", apoi nu mai putem spune aceleași lucruri pozitive. Multe, prea multe partide slabe în campionatul secund, totul reducîndu-se la luptă oarbă pentru puncte, fără o preocupare deosebită pentru calitate. Cîteva excepții, totuși, **Dunărea Giurgiu, Rapid Buzău, C.S.M. Suceava, Politehnica Cluj-Napoca,** eventual cele trei „bucureștene", cu vechi state de serviciu în competițiile naționale **(Olimpia, Vulcan, Gloria),** un cuvînt bun și pentru **Constanța** care prezintă tot mai multe echipe, cuprinzînd acum harta întregii Dobroge.

Abordînd problemele Diviziei „A", să spunem că de cîțiva ani am pledat în coloanele noastre pentru un campionat de regularitate, cu o serie unică. Este aceasta formulă ideală? Sigur, față de cea anterioară (4 serii a cîte 4 echipe, cînd cele mai multe dintre competitoare nici nu se vedeau la față), **considerăm că s-au făcut pași înainte prin organizarea unei divizii compacte, cu 14 echipe.** Dar, iată, relativ repede lucrurile s-au deteriorat, înregistrîndu-se o nedorită ruptură calitativă. În frunte, un grup de trei formații angajate direct în lupta pentru titlu (Steaua, Dinamo, Știința Baia Mare); cu un pas înapoi, alte două cu certă valoare competitivă **(Farul, R.C. Grivița Roșie),** capabile oricînd să „strice" socotelile „trio"-ului din față, dar neconcurînd acum direct la supremație. Apoi un vid, după care urmează celelalte nouă echipe distanțate, care nici măcar nu se străduiesc să-și apere corect șansa în disputa cu cei „mari" (de unde inadmisibile scoruri cum **ar fi,** spre pildă, cele înregistrate în partidele: **Steaua cu P.T.T.** (74—3), cu Rapid (91—3), cu Rulmentul Bîrlad (92—7), cu Constructorul Constanța (98—3), cu Știința Petroșani (90—3), sau Dinamo cu Constructorul (52—3), Știința Baia Mare cu Constructorul (50—0), Farul cu P.T.T. Arad (66—10) etc. Toate „codașele" rezervîndu-se doar pentru acele partide care le pot asigura eventuala **supraviețuire** în „A". **Iată ceea ce a dus la diluarea campionatului, multe partide desfășurîndu-se la un nivel deosebit de scăzut, necontribuind la pregătirea nici tehnică, nici tactică a rugbyștilor fruntași.** Și atunci are dreptate antrenorul federal **Valeriu Irimescu** cînd spune că **„tot greul cade pe umerii activității la lot".**

Echipa națională — am mai spus-o — a evoluat bine, uneori chiar foarte bine în acest sezon, dar echipele fruntașe? Partida **Steaua — Dinamo,** de pildă, meci de referință, între primele două clasate, a fost slabă, reducîndu-se la o luptă, dură, pentru rezultat (e drept, că la stricarea meciului a contribuit și arbitrul!) sau cea dintre Steaua și Știința Baia Mare (singura învingătoare a lui Dinamo), o partidă în care nu a jucat literalmente decît prima citată. Am putea da și alte exemple. Sigur, **au fost și partide bune,** dar parcă prea puține...

Și a mai apărut o piedică: sezonul internațional mereu mai bogat în ultimul timp, mai plin de răspunderi, i-a solicitat intens pe jucătorii din lot, ducînd la **dese întreruperi ale campionatului,** concentrînd apoi etapele într-un **spațiu de timp redus** ceea ce a cerut adesea un **ritm infernal: duminică-miercuri-duminică,** căruia mulți rugbyști nu i-au putut face față...

Avînd în vedere că sezonul internațional are perspective de a se îmbogăți în continuare, facem sugestia de a se studia posibilitatea ÎMPĂRȚIRII DIVIZIEI „A" ÎN DOUĂ SERII A CÎTE OPT ECHIPE, alcătuite pe criteriul clasamentului (menținîndu-se Divizia „B"), cu un sistem de jocuri tur-retur și cu promovare-retrogradare între ele, ceea ce ar reduce numărul jocurilor — de la 26 actualmente — **la, să spunem, 20** (14 în serii, apoi alte 6 într-un turneu final — pentru titlu — la care ar lua parte primele patru clasate din seria I, celelalte patru urmînd a participa la altul pentru evitarea retrogradării). Considerăm că astfel s-ar realiza următoarele avantaje: a) **ștacheta calității campionatului va fi substanțial ridicată; b) interesul față de întrecere ar crește enorm; c) s-ar crea un spațiu corespunzător pregătirii echipelor naționale fără a se perturba în nici un fel campionatul.**

Este o propunere pe care o supunem atenției și discuției tehnicienilor în dorința de a contribui la îmbunătățirea campionatului.

Dimitrie CALLIMACHI

REDAȚI RUGBYULUI BUCUREȘTEAN STADIONUL TRADIȚIONAL!

Teodor Rădulescu, unul dintre antrenorii lotului reprezentativ a ținut să-și exprime un punct de vedere personal:

„Bucureștiul este cel mai important centru de rugby al țării, iar stadionul de la Șosea, „Stadionul tineretului", a fost cel care a găzduit pentru prima oară întrecerile iubitorilor sportului cu balonul oval. Ani de zile acest stadion a rămas o vatră a rugbyului bucureștean și național. Apoi, printr-o ciudată metamorfoză, acesta a fost preluat de diverse organizații sportive sau instituții, în loc să rămînă, după opinia mea, sub egida federației. Mă întreb cui au servit aceste mutații? În nici un caz rugbyului, acest sport care continuînd o frumoasă tradiție, înscrie an de an mari succese în cartea de aur a mișcării sportive din România socialistă.

Opinez, de aceea, ca STADIONUL DE LA ȘOSEA SĂ REDEVINĂ VATRĂ A RUGBYULUI, așa cum a fost și așa cum doresc toți cei legați de propășirea acestui sport".

Tony Ward *(10),* în *1979 — cel mai bun rugbyst britanic, va fi stopat de ardentul* Gheorghe Dumitru.

SĂ FACEM LOC RUGBYȘTILOR PE BAZELE SPORTIVE PRINCIPALE!

E aproape de necrezut, totuși, în multe locuri antrenamentele cu balonul oval sînt expediate pe terenuri periferice, neadecvate

Să pornim de la o realitate obiectivă și să recunoaștem că **în domeniul dezvoltării bazei materiale a rugbyului, în ultimele decenii, mai ales, sînt de consemnat progrese. În această privință, iată, Capitala a încetat de a mai păstra o poziție de excepție, ea fiind tot mai mult concurată de celelalte centre nou create în țară și care dispun de terenuri corespunzătoare sau chiar de veritabile complexe** (Constanța, în cadrul clubului sportiv Farul).

Ar fi fost de dorit ca această largă deschidere a unor consilii populare spre înțelegerea nevoii de propășire a unui sport bărbătesc cu deosebite valențe de ordin educativ, să continue, să se manifeste îndeosebi acolo unde, treptat, s-a creat un început de tradiție.

La **Timișoara**, de pildă, echipa Universității, fostă campioană a țării în 1971/72 (primul XV din provincie care a realizat o asemenea performanță!) se pregătește — în ciuda unor repetate semnale! — într-un **provizorat perpetuu,** nevoită să apeleze la bunăvoința asociației sportive Electrotimiș, care dispune de un teren pentru fotbaliștii ei. La **Iași,** rugbyștii au acces pe un stadion situat la marginea orașului, fapt care determină să se piardă un prețios spațiu din bugetul de timp al sportivilor, în majoritatea cazurilor elevi și studenți. La **Cluj-Napoca** și **Galați** înțelegerea a mers numai pînă la... nominalizarea unor spații pentru rugby, lucrurile rămînînd, **de ani de zile,** în acest stadiu. Este ignorată problema terenurilor necesare rugbyștilor și la **Oltenița, Giurgiu, Buzău, Galați, Craiova, Bacău, Brașov, Măcin** etc. Nici chiar la **București,** primul centru rugbystic al țării, situația unor cluburi cu secții de rugby nu este clarificată: **Dinamo,** fruntașă a Diviziei „A", n-are acces pe propriul stadion (?!) pregătindu-se și disputîndu-și meciurile oficiale pe... stadionul Olimpia; **Rapid** intră doar... cînd apucă, pe „Giulești"; iar **R. C. Sportul studențesc** nu găsește întotdeauna solicitudine pe „Tei". În ultima vreme două stadioane (Dinamo și Progresul) au închis porțile rugbyului, iar alte trei **au fost dezafectate** — Constructorul, Vulcan, Gloria-Republica — **fără ca în locul lor să fie amenajate altele, așa cum prevăd reglementările în vigoare.**

Multe „necunoscute" (determinînd o ecuație extrem de sofisticată) sînt de semnalat și în probleme adiacente bazei materiale, cea a echipamentului, spre exemplu. **Nu există, în prezent, în rețeaua Ministerului Industriei Ușoare, măcar o unitate care să confecționeze tricouri de rugby,** ele se realizează în cooperative meșteșugărești și avînd o serie redusă, prețul lor rămîne foarte ridicat (aproximativ 300 lei). Ceva mai mult, fiind și de proastă calitate sînt trecute la reformă după 2, 3 luni de utilizare.

Într-o situație similară se află și producția de ghete pentru rugby; cele confecționate la Reghin au o viață foarte scurtă: **după cîteva meciuri trebuie retălpuite.** Acum se încearcă o inovație (nu se știe cui aparține, deoarece federația n-a inspirat-o și mai mult decît atîta a fost împotriva ei) trecîndu-se la ghete cu talpă de cauciuc? Rămîne ca tot inovatorul să mai apară cu o noutate: să aplice crampoane de metal (din inox, care au fost puse la dispoziția federației) pe o talpină din plastic; și, evident, să reziste, ceea ce ar constitui **o performanță fără precedent! Ar mai fi și problema** baloanelor ovale și altele...

Maestrul sportului GHEORGHE RAȘCANU („U" Timișoara), fost internațional: **„S-a uitat repede că orașul de pe Bega a dat rugbyului românesc prima campioană din provincie. Ne zbatem la ora actuală în mari greutăți și nu cred să mai existe o altă secție în țară cu atîtea probleme. Ne antrenăm pe unde apucăm, jucăm pe terenul divizionarei „B" Electrotimiș, unde nu avem întotdeauna apă caldă și vestiarele deschise. Și cînd mă gîndesc că în jurul „centralului" de la Stadionul „1 Mai" mai există alte terenuri gazonate, dar ele sînt destinate pregătirilor fotbaliștilor. Ce contează că una dintre marile performanțe ale sportului timișorean a fost realizată de rugbyști... Condițiile precare ne pot duce chiar în situația de a retrograda. Cine ne întinde o mînă de ajutor? Pînă nu e prea tîrziu..."**

DECLARAȚII

CRISTEA CIOCIANU, căpitanul echipei Rapid București: **„Țin să precizez un amănunt: în actualul sezon am jucat doar două meciuri pe Giulești! Iar acestea au avut loc înainte și după partida cu Franța — noroc, deci, că naționala noastră se simte în largul ei pe terenul feroviarilor... Noi înțelegem că pasiunea pentru fotbal e mai mare, dar paradoxul constă în faptul că nici echipa lui Ion Ionescu nu joacă pe Giulești. Și atunci e firesc să te întrebi: de ce să fie folosită o asemenea bază numai pentru antrenamentele fotbaliștilor? Noi ne pregătim pe spații anexe și jucăm acasă mai degrabă... prin vecini. Ne mîhnește o asemenea tratare a rugbyului, mai cu seamă că și rezultatele ar putea fi mult mai bune dacă am avea un teren al nostru".**

Prof. CORNEL MITAN, fost divizionar A, actualmente antrenor la Arad: **„Stadionul Gloria P.T.T. este împărțit de rugbyști — Divizia „A", juniori, copii, atleți — de diferite nivele și fotbaliști — în campionatul județean. Totul ar fi cum ar fi dacă s-ar respecta programarea făcută de organele sportive competente, însă echipa de fotbal nu vrea să știe de vreo planificare. Ea intră cînd dorește pe teren, stîrnind nemulțumirea firească a celorlalți sportivi. Au avut loc și unele incidente. Chiar joi, fotbaliștii au venit la stadion atunci cînd se pregăteau, conform programului, tinerii rugbyști din formația divizionară A, sub conducerea antrenorului emerit Titi Ionescu, iar eu conduceam un antrenament al juniorilor. Pe un ton total nepoliticos, am fost ...invitați afară. Unul dintre fotbaliști nu s-a sfiit să folosească argumentul forței, lovind pe unul dintre copiii rugbyului arădean!"**